

62018CJ0265

WYROK TRYBUNAŁU (dziesiąta izba)

z dnia 2 maja 2019 r. (*1)

Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw podatkowych – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Procedura szczególna dla małych przedsiębiorstw – Artykuły 282–292 – Zwolnienie z VAT przysługujące małym przedsiębiorstwom, których roczny obrót jest niższy niż ustalony próg – Jednoczesna dostawa dwóch nieruchomości w drodze jednej transakcji – Przekroczenie rocznego limitu obrotu przy uwzględnieniu ceny sprzedaży jednej z dwóch nieruchomości – Obowiązek zapłaty podatku od całkowitej wartości transakcji

W sprawie C-265/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (naczelný sąd administracyjny Litwy) postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 kwietnia 2018 r., w postępowaniu:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos
przeciwko

Akvilė Jarmuškienė

przy udziale:

Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

TRYBUNAŁ (dziesiąta izba),

w składzie: C. Lycourgos, prezes izby, E. Juhász (sprawozdawca) i I. Jarukaitis, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

—

w imieniu rządu litewskiego przez R. Krasuckaitę oraz V. Vasiliauskienę, działające w charakterze pełnomocników,

—

w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Lozano Palacios i J. Jokubauskaitę, działające w charakterze pełnomocników,

podjęwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii, wydaje następujący

Wyrok

1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 282–292 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą VAT”).

2

Wniosek ów został złożony w ramach sporu pomiędzy Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (krajowa inspekcja podatkowa przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej, zwanej dalej „krajową inspekcją podatkową”) a Akvilė Jarmušienė w przedmiocie odmowy przyznania zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT) w ramach transakcji gospodarczej obejmującej dostawę domu i gruntu, na którym został on zbudowany.

Ramy prawne

Prawo Unii

3

Zgodnie z motywem 49 dyrektywy VAT „[w] odniesieniu do mających przedsiębiorstw państwowym czy państwowym należało pozostawić możliwość utrzymania ich procedur szczególnych, zgodnie ze wspólnymi przepisami oraz z myślą o bliźszej harmonizacji”.

4

Rozdział 1 dyrektywy VAT, dotyczący „dostaw towarów”, znajduje się w tytule IV tej dyrektywy – „Transakcje podlegające opodatkowaniu”, zawiera art. 14. Artykuł ów przewiduje w ust. 1, iż „dostawa towarów” oznacza przeniesienie prawa do rozporządzania rzeczą jak własność.

5

W sekcji 2, zatytułowanej „Zwolnienia lub stopniowe obniżanie podatku”, rozdziału 1, dotyczącego „[p]rocedur[y] szczególn[ej] dla mających przedsiębiorstw”, tytułu XII rzeczonyj dyrektywy – „Procedury szczególne”, znajduje się art. 282–292.

6

Zgodnie z art. 282 owej dyrektywy zwolnienia i stopniowe obniżanie podatku przewidziane we wspomnianej sekcji mają zastosowanie do dostaw towarów i świadczenia usług przez mające przedsiębiorstwa (zwane dalej „procedurą szczególną dla mających przedsiębiorstw”).

7

Artykuł 287 dyrektywy VAT ma następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie, które przystąpiły do Wspólnoty po 1 stycznia 1978 r., mogą przyznać

zwolnienie podatnikom, których roczny obrót nie jest większy niż równowartość w walucie krajowej następujących kwot zgodnie z kursem wymiany w dniu ich przystąpienia:

[...]

11)

Litwa: 29000 EUR;

[...]”.

8

Artykuł 288 tej dyrektywy przewiduje:

„Kwota obrotu stanowiła punkt odniesienia dla zastosowania procedury przewidzianej w niniejszej sekcji obejmuje następujące kwoty, z wyłączeniem VAT:

1)

wartość dostaw towarów i świadczenia usług, o ile są one opodatkowane;

2)

wartość transakcji zwolnionych z prawem do odliczenia VAT zapłaconego na poprzednim etapie zgodnie z art. 110 i 111, art. 125 ust. 1, art. 127 i art. 128 ust. 1;

3)

wartość transakcji zwolnionych zgodnie z art. 146–149 oraz art. 151, 152 i 153;

4)

wartość transakcji związanych z nieruchomościami, transakcji finansowych, o których mowa w art. 135 ust. 1 lit. b)–g), oraz usług ubezpieczeniowych, chyba że transakcje te mają charakter transakcji pomocniczych.

Zbycie materialnych lub niematerialnych dóbr inwestycyjnych przedsiębiorstwa nie jest jednak uwzględniane przy obliczaniu obrotu”.

9

Zgodnie z art. 1 decyzji wykonawczej Rady 2011/335/UE z dnia 30 maja 2011 r. upoważniającej Republikę Litewską do zastosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 dyrektywy 2006/112 (Dz.U. 2011, L 150, s. 6) „[w] drodze odstępstwa od art. 287 pkt 11 dyrektywy [VAT] Republika Litewska zostaje upoważniona do przyznania zwolnienia z podatku VAT podatnikom, których roczny obrót nie przekracza równowartości 45000 EUR w walucie krajowej, zgodnie z kursem wymiany w dniu jej przystąpienia do Unii Europejskiej”.

Prawo litewskie

10

Artykuł 4 ust. 1 pkt 1 Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (ustawy Republiki Litewskiej o podatku od wartości dodanej), zmienionej ustawą nr XI-1817 z dnia 20

grudnia 2011 r. (zwanej dalej „ustawą o VAT”) przewiduje:

„Dostawa towarów oznacza:

1)

przekazanie towarów innej osobie, gdy zgodnie z warunkami tej transakcji osoba ta lub osoba trzecia uzyskuje prawo do rozporządzania tymi towarami jak właściciel [...]”.

11

Artykuł 71 ust. 1, 2 i 4 tej ustawy stanowi:

„1. Obowiązek rejestracji do celów VAT oraz naliczania VAT i jego zapłaty do budżetu państwa ciąży na podatnikach dostarczających towary na terytorium państwa [...]. Osoba, na której ciąży obowiązek rejestracji do celów VAT, powinna złożyć wniosek o rejestrację do celów VAT.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1 podatnik z siedzibą w Republice Litewskiej nie jest obowiązany do złożenia wniosku o rejestrację do celów VAT i naliczania VAT oraz jego zapłaty do budżetu państwa w sposób określony niniejszą ustawą w odniesieniu do dostarczanych towarów [...] lub usług świadczonych na terytorium państwa, gdy całkowita roczna kwota wynagrodzenia otrzymanego za dostarczone towary lub świadczone usługi w ramach wykonywania działalności gospodarczej nie przekracza 155000 litów litewskich (LTL) w ostatnich 12 miesiącach. VAT zacznie być naliczany począwszy od miesiąca, w którym ten limit zostanie przekroczony. VAT nie zostanie naliczony od dostarczonych towarów i świadczonych usług, za które kwota do zapłaty nie przekroczy wskazanej sumy 155000 LTL [...].

[...]

4. Niezłożenie wniosku o rejestrację do celów VAT nie zwalnia podatnika z obowiązku naliczania VAT od dostarczanych przez niego towarów lub świadczonych przez niego usług”.

12

Artykuł 92 ust. 1 rzeczonyj ustawy przewiduje:

„Podatnik, który był obowiązany złożyć wniosek o rejestrację do celów VAT zgodnie z art. 71 [niniejszej] ustawy [...], ale nie dopełnił tego obowiązku, powinien, zgodnie z procedurą wskazaną w niniejszym artykule, naliczyć i wpłacić do budżetu państwa VAT od towarów lub usług, od których zgodnie z przepisami [niniejszej ustawy] byłby zobowiązany naliczyć i zapłacić VAT jako osoba zobowiązana do zapłaty VAT. Kwota VAT do zapłaty od dostarczonych towarów lub świadczonych usług jest naliczana wedle następującej reguły ([...] w odniesieniu do dostawy towarów i świadczonej usługi, za które zapłata nie przekroczyła kwoty 155000 LTL wskazanej w art. 71 ust. 2 niniejszej ustawy, VAT nie zostanie naliczony, jednakże gdy wskazany limit zostanie przekroczony, VAT musi zostać naliczony z tytułu wszystkich dostarczonych towarów lub świadczonych usług, których dostarczenie lub świadczenie stanowiło przekroczenie tego wskazanego limitu):

kwota VAT do zapłaty = kwota wynagrodzenia * S/(100%+S),

gdzie S oznacza stawkę VAT (w %) ustanowioną w tej ustawie w odniesieniu do tych towarów lub usług; a * to znak mnożenia”.

13

Na mocy umowy sprzedaży z dnia 10 lutego 2011 r. A. Jarmuškienė nabyła, na zasadzie współwłasności wraz inną osobą fizyczną, działkę gruntu do użytku rolnego. W dniu 4 lipca 2011 r. otrzymała pozwolenie na budowę na tej nieruchomości. Następnie na nabytej działce wzniesiono dom mieszkalny i dwa budynki turystyki wiejskiej.

14

W dniu 28 grudnia 2012 r. A. Jarmuškienė wraz ze współwłaścicielem sprzedali dom mieszkalny z częścią gruntu za kwotę 450000 LTL (około 130329 EUR) (transakcja zwana dalej „rozpatrywaną transakcją”). Z tej ceny sprzedaży A. Jarmuškienė otrzymała 112500 LTL (około 32437 EUR) za część gruntu i 150000 LTL (około 43443 EUR) za część domu mieszkalnego wzniesionego na tym gruncie.

15

W następstwie kontroli w zakresie VAT za okres 2012–2013 lokalny organ podatkowy stwierdził w decyzji z dnia 23 października 2015 r., że rozpatrywana transakcja nie była jednorazowa lub okazjonalna, a A. Jarmuškienė prowadziła działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o VAT. Zdaniem tego organu podatkowego A. Jarmuškienė powinna była w związku z tym zadeklarować kwotę 45558 LTL (około 13195 EUR) jako podatek należny od całkowitej kwoty, jaką otrzymała z tytułu rozpatrywanej transakcji, czyli 262500 LTL (około 76025 EUR). Przy czym ponieważ podatek naliczony z tytułu robót budowlanych domu mieszkalnego wyniósł 21000 LTL (około 6082 EUR), lokalny organ podatkowy stwierdził, że A. Jarmuškienė powinna była odliczyć tę kwotę od wyżej wskazanej kwoty 45558 LTL (około 13195 EUR), co oznacza, że pozostaje ona zobowiązana do zapłaty kwoty 24558 LTL (7112 EUR) z tytułu podatku należnego w ramach rozpatrywanej transakcji. Ostatecznie, biorąc pod uwagę istnienie późniejszej dostawy odrębnej, lokalny organ podatkowy zdecydował, że za lata 2012–2013 A. Jarmuškienė jest zobowiązana do zapłaty kwoty 21915,55 EUR z tytułu VAT, powiększonej o odsetki za zwłokę w kwocie 5034 EUR, a także grzywny w wysokości 2192 EUR.

16

Akwilė Jarmuškienė wniosła odwołanie od tej decyzji do krajowej inspekcji podatkowej, która to inspekcja w drodze decyzji z dnia 2 lutego 2016 r. potwierdziła kwoty VAT ustalone przez lokalny organ podatkowy.

17

Akwilė Jarmuškienė wniosła zatem środek odwoławczy do Mokestinė ginė komisija (komisji do spraw sporów podatkowych, Litwa) (zwanej dalej „MGK”), która decyzją z dnia 9 maja 2016 r. uchyliła decyzję krajowej inspekcji podatkowej z dnia 2 lutego 2016 r. i przekazała tej inspekcji sprawę do ponownego rozpoznania. Na poparcie swej decyzji MGK podała, że w ramach rozpatrywanej transakcji A. Jarmuškienė sprzedała dwa odrębne towary, a mianowicie część gruntu oraz część domu mieszkalnego, oraz że w związku z tym organ podatkowy niesłusznie stwierdził, iż sprzedaż nieruchomości w drodze tej transakcji stanowiła jedną i tę samą dostawę towarów. Zdaniem MGK w czasie, w którym miały miejsce okoliczności faktyczne sprawy, opodatkowaniu VAT podlegały jedynie dostawy towarów, których cena prowadziła do przekroczenia progu przewidzianego w ustawie o VAT. Tymczasem w niniejszej sprawie tylko

jedna ze sprzedaży towarów będących przedmiotem rozpatrywanej transakcji doprowadziła do przekroczenia tego progu.

18

Krajowa inspekcja podatkowa wniosła skargę do sądu na decyzję MGK z dnia 9 maja 2016 r., podnosząc, że A. Jarmuškienė dokonała w drodze rozpatrywanej transakcji jednej dostawy towarów, ponieważ odnośne towary nie mogły zostać dostarczone odrębnie, były ze sobą nierozzerwalnie związane i stanowiły jedną całość pod względem gospodarczym.

19

Ze względu na to, że sąd pierwszej instancji oddalił tę skargę, krajowa inspekcja podatkowa wniosła skargę kasacyjną do sądu odwoławczego, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (naczelnego sądu administracyjnego Litwy).

20

Ten ostatni sąd wyjaśnia, że w celu rozstrzygnięcia zawisłego przed nim sporu należy ustalić, w jaki sposób przewidziany w art. 282–292 dyrektywy VAT system dla małych przedsiębiorstw powinien być interpretowany w okolicznościach takich jak rozpatrywane w tym sporze, gdzie dwa towary są przedmiotem dostawy podczas tej samej transakcji, ale roczny limit obrotu określony w art. 287 tej dyrektywy zostaje przekroczony tylko w odniesieniu do dostawy jednego z tych towarów.

21

Po pierwsze, sąd odwoławczy zauważa, iż logiczne jest uznanie, że podatnicy objęci tą szczególną procedurą dla małych przedsiębiorstw są zobowiązani do zapłaty VAT dopiero od chwili, gdy kwoty przewidziane w art. 287 dyrektywy VAT zostają przekroczone. Wskazuje, że w prawie litewskim dostawa konstrukcji stanowicej nieruchomość jest możliwa bez przeniesienia prawa własności do działki gruntu, na której budynek ów został wzniesiony, i że w niniejszym przypadku wspomniane nieruchomości zostały wymienione w umowie odrębnie, wraz z odpowiadającymi im cenami sprzedaży. Ponadto zdaniem tego sądu uniemożliwienie A. Jarmuškienė skorzystania ze zwolnienia z VAT wobec jednego z towarów będących przedmiotem rozpatrywanej transakcji prowadziłoby do nierównego traktowania w porównaniu z innym podatnikiem, który osiągnął ten sam rezultat, ale za pomocą dwóch odrębnych transakcji, i który przekroczył roczny limit tylko ze względu na późniejsze transakcje. Sąd ten dodaje jeszcze, że jego zdaniem wyrok z dnia 8 czerwca 2000 r., Breitsohl (C-400/98, EU:C:2000:304) nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

22

Po drugie, sąd odwoławczy podkreśla, że przepisy procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, będące odstępstwem od ogólnego systemu przewidzianego w dyrektywie VAT, należy interpretować w sposób ściśły. Wskazuje także, iż zgodnie z brzmieniem art. 288 ust. 1 owej dyrektywy „wartość dostaw towarów” stanowi całość, o którym mowa w art. 287 tej dyrektywy, odnosi się w szczególności do całkowitej wartości danej dostawy, niezależnie od liczby towarów składających się na tę dostawę. Odnosi się do pkt 70 wyroku z dnia 26 października 2010 r., Schmelz (C-97/09, EU:C:2010:632), sąd ów stwierdza, że podejście takie jest zgodne z celem tej procedury szczególnej, która ma stanowić zachętę wyjątkowo dla małych przedsiębiorstw. Zauważa on ponadto, że podatnik musi wiedzieć – jeszcze przed dokonaniem transakcji dotyczącej kilku towarów – czy ta cała transakcja będzie korzystała ze zwolnienia z

VAT mającego zastosowanie do małych przedsiębiorstw.

23

W tych okolicznościach Lietuvos vyriausiosios administracinės teisės (naczelný sód administracýjny Litwy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócił się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 282–292 dyrektywy [VAT] należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak zaistniała w rozpatrywanej sprawie, gdy dwa towary zostają dostarczone w drodze tej samej transakcji, ale roczny limit obrotu (rozmiaru działalności) określony w art. 287 dyrektywy [VAT] (i w stosownych przepisach prawa krajowego) zostaje przekroczony jedynie w odniesieniu do dostawy jednego z tych towarów, to podatnik (dostawca) jest obowiązany w szczególności do naliczenia i zapłaty podatku od wartości dodanej od całkowitej wartości tej transakcji (wartości dostawy obydwu towarów), czy też jedynie od części transakcji, w stosunku do której wspomniany limit (rozmiar działalności) jest przekroczony (od wartości dostawy jednego z tych towarów)?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

24

Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 282–292 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy dostawa na rzecz tego samego kupującego obejmuje dwie nieruchomości związane ze sobą ze względu na swój charakter i wchodzi w zakres jednej umowy sprzedaży oraz gdy zostaje przekroczony roczny limit obrotu sądzący za punkt odniesienia dla stosowania przewidzianej w tej dyrektywie procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, podatnik jest zobowiązany do zapłaty podatku od wartości całej rozpatrywanej dostawy, czyli przy uwzględnieniu wartości obu towarów stanowiących przedmiot tej dostawy, nawet gdyby uwzględnienie wartości jednego z tych towarów nie prowadziło do przekroczenia rzeczzonego rocznego limitu.

25

W tym względzie należy przypomnieć, że art. 282–292 dyrektywy VAT daje państwom członkowskim możliwość przyznania małym przedsiębiorstwom zwolnienia z VAT.

26

Zgodnie z art. 287 owej dyrektywy państwa członkowskie, które przystąpiły do Wspólnoty po 1 stycznia 1978 r., mogą przyznać zwolnienie podatnikom, których roczny obrót nie jest większy niż równowartość w walucie krajowej kwoty wskazanej odpowiednio dla państw członkowskich wymienionych w tym przepisie. Zgodnie z decyzją wykonawczą 2011/335 Republika Litewska, która od czasu wejścia tej decyzji w życie wprowadziła zresztą walutę euro, została upoważniona, w drodze odstąpienia od art. 287 pkt 11 dyrektywy VAT, „do przyznania zwolnienia z podatku VAT podatnikom, których roczny obrót nie przekracza równowartości 45000 EUR w walucie krajowej, zgodnie z kursem wymiany w dniu jej przystąpienia do Unii Europejskiej”. Obrót ten oblicza się na podstawie art. 288 owej dyrektywy.

27

Zdaniem Trybunału procedury szczególnie dla małych przedsiębiorstw – jako wyjątek od wspólnego systemu dyrektywy VAT – należy stosować wyjącznie w zakresie niezbędnym dla osiągnięcia jej celu i interpretować w sposób ścisły (zob. podobnie wyrok z dnia 28 września 2006 r., Komisja/Austria, C-128/05, EU:C:2006:612, pkt 22).

28

W niniejszej sprawie jest bezsporne, że w wyniku sprzedaży rozpatrywanej w postępowaniu głównym podatnik przekroczył próg, powyżej którego nie można już uzyskać zwolnienia dla małych przedsiębiorstw. Sąd odsyłający ma jednak wątpliwości co do kwestii, czy opodatkowaniu VAT nie powinna podlegać jedynie wartość jednego ze składników transakcji, która doprowadziła do przekroczenia tego progu.

29

Ponieważ jedynie ta kwestia jest przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, Trybunał nie musi rozstrzygać w niniejszej sprawie kwestii tego, czy po przekroczeniu progu określonego w art. 287 dyrektywy VAT podatnik zobowiązany jest do opodatkowania VAT całości transakcji, których dokonał, w tym wszystkich transakcji dokonanych przed transakcją, której wartość doprowadziła do przekroczenia rzeczzonego progu.

30

Z postanowienia odsyłającego wynika, że rozpatrywana w postępowaniu głównym sprzedaż części domu i związane z nim gruntu została dokonana na rzecz nabywcy w drodze jednej umowy. Wynika stąd również, że wynagrodzenie otrzymane za dostawę tych nieruchomości było całościową wartością.

31

Co prawda w niniejszej sprawie umowa sprzedaży wyróżnia osobno cenę domu i cenę gruntu. Niemniej towary te są ściśle ze sobą związane zarówno ze względu na ich charakter, jak i na właściwe im ceny, które zostały określone łącznie.

32

W tym względzie należy wskazać, że zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy VAT „dostawa towarów” oznacza przeniesienie prawa do rozporządzania rzeczą jak właściciel.

33

W sprawie w postępowaniu głównym przeniesienia prawa do rozporządzania nieruchomościami jako całości dokonano w drodze tego samego aktu prawnego.

34

W niniejszej sprawie istnieje – w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy VAT – jedynie jedna dostawa, nawet jeśli jej przedmiotem są dwa towary.

35

Składniki tej jednej dostawy nie mogą bowiem zostać rozłożone, ponieważ miałyby to w świetle systemu VAT sztuczny charakter (zob. analogicznie wyrok z dnia 18 stycznia 2018 r., Stadion Amsterdam, C-463/16, EU:C:2018:22, pkt 22).

36

Wynika stąd, że VAT jest należny od całej wartości rozpatrywanej transakcji.

37

Wniosek ten znajduje potwierdzenie w celu realizowanym przez procedurę szczególnie dla małych przedsiębiorstw. Procedura ta przewiduje bowiem uproszczenia administracyjne, które mają na celu wspieranie tworzenia, działania i konkurencyjności małych przedsiębiorstw, a także utrzymanie rozsądnego stosunku pomiędzy obciążeniami administracyjnymi związanymi z kontrolami podatkowymi i niewielkimi dochodami spodziewanymi z podatków. Procedura ta ma na celu zatem oszczędzenie zarówno małym przedsiębiorstwom, jak i organom podatkowym takich formalności administracyjnych (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2010 r., Schmelz, C-97/09, EU:C:2010:632, pkt 63, 68).

38

Należy podkreślić, że obciążenia administracyjne spoczywające na organie podatkowym i na podatniku nie zostałyby zmniejszone, gdyby należało dokonać odrębnych obliczeń dotyczących poszczególnych towarów w ramach jednej i tej samej dostawy, objętych tą samą umową sprzedaży.

39

Z powyższego wynika, że na przedłożone Trybunałowi pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 282–292 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy dostawa na rzecz tego samego kupującego obejmuje dwie nieruchomości związane ze sobą ze względu na swój charakter i wchodzące w zakres jednej umowy sprzedaży oraz gdy zostaje przekroczony roczny limit obrotu surowcy za punkt odniesienia dla stosowania przewidzianej w tej dyrektywie procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, podatnik jest zobowiązany do zapłaty podatku od wartości całej rozpatrywanej dostawy, czyli przy uwzględnieniu wartości obu towarów stanowiących przedmiot tej dostawy, nawet gdyby uwzględnienie wartości jednego z tych towarów nie prowadziło do przekroczenia rzeczoności rocznego limitu.

W przedmiocie kosztów

40

Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziesiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuły 282–292 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy

dostawa na rzecz tego samego kupującego obejmuje dwie nieruchomości związane ze sobą ze względu na swój charakter i wchodzące w zakres jednej umowy sprzedaży oraz gdy zostaje przekroczony roczny limit obrotu służący za punkt odniesienia dla stosowania przewidzianej w tej dyrektywie procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, podatnik jest zobowiązany do zapłaty podatku od wartości całej rozpatrywanej dostawy, czyli przy uwzględnieniu wartości obu towarów stanowiących przedmiot tej dostawy, nawet gdyby uwzględnienie wartości jednego z tych towarów nie prowadziło do przekroczenia rzeczonoego rocznego limitu.

Podpisy

(*1) Język postępowania: litewski.